

Телесик

Василь Голобородько

(хатня інсценівка 33-го року)

Мати натопила піч,
вигребла жар кочергою під челюсті,
вимела чистенько черінь помелом,
узяла у руки дерев'яну лопату,
ніби зібралася саджати хліб у піч.

Та ні з чого хліба спекти – муки ні на пучку,
ні з чого їсти зварити –
картоплі ні картоплинки,
капусти ні пелюстки,
крупни ні пшонинки –

нічого їсти, нічого їсти, нічого їсти,
скоро вмирати, всім умирати,
діточкам з опухлими від голоду личками умирати,
та як дивитися на їхню повільну смерть:
на видовженого у безкінечну нитку
додихаючого пташенятка!

“Давайте гратися у Телесика:
я – буду Зміючкою Оленкою,
ви – дітки мої ріднесенькі – Телесиками”.

Каже вона найменшенькому:
“Сідай, Телесику, на лопату!”
Найменшенький поклав на лопату руку.
“Та ні-бо: сідай зовсім!”

“Мамо, хоч ваше обличчя і не біле,
а зелене, як у Зміючки Оленки,
але ж сорочка ваша вишивана нашими вишивками:
таких квітухих рукавів ні в чиєї мами немає!”

Стоїть Зміючка Оленка коло печі
і, як мати, ріжком хустки сльози утирає,

каже середульшому:

“Сідай, Телесику, на лопату!”

Середульший поклав на лопату голову.

“Та ні-бо, ні! Сідай увесь!”

“Мамо, ми не Телесики –

ви ж знаєте наші імена:

я – Михайлик-слухняний-хлопчик,

я – Петрик-піді-позич-жару-у-сусідки,

я – Василько-принеси-водички-з-криниці”.

Стоїть Зміючка Оленка коло печі,

крізь сльози слова мамині жалібні промовляє,

каже старшенькому:

“Сідай, Телесику, на лопату!”

Старшенький поклав на лопату ногу.

“Та ні-бо, ні, не так!”

“Мамо, не повертайте нашого

золотого човника назад:

ми уже побрали у руки срібні весельця –

ми уже пливемо далеко по велику рибину!”

Кинулася мати

від Зміючки Оленки діток своїх

ми уже побрали у руки срібні весельця – ми уже пливемо далеко по велику рибину!”

ріднесеньких рятувати:

і найменшенького Михайлика,

і середульшенького Петрика,

і старшенького Василька –

обійняла руками, як гусочка крилами.

Полетіли.